

Philip Plowright

Lawrence Technological University
pplowrigh@ltu.edu

Prefaci. Revistes, comunitat i el compromís amb el progrés

Una revista, com ANUARI d'Arquitectura i Societat, és una responsabilitat cultural confiada per tres aspectes de la comunitat per a la qual es produeix. Les revistes no existeixen sense els autors que en desenvolupen el contingut i aporten el discurs que permet als investigadors continuar el que altres han començat. Els editors i revisors treballen al servei d'aquests autors per tal de mantenir la presència, l'enfocament i la qualitat de la revista, quasi exclusivament com a activitat voluntària. Tanmateix, el tercer aspecte crític de qualsevol revista és el seu col·lectiu de lectors. Una revista és una eina que s'ha d'utilitzar i si aquesta ferramenta no s'agafa i s'aplica, el seu propòsit queda incomplet. Aquest propòsit és permetre que un investigador parli amb un altre. A la majoria de disciplines, això s'entén bé i les revistes són robustes, actives i fonamentals per al discurs d'aquesta comunitat. Però això no sembla ser el cas en els camps del disseny, incloent l'arquitectura, els interiors i l'urbanisme. Moltes de les nostres revistes acadèmiques lluiten per atraure prou remeses d'alta qualitat perquè els seus cicles de publicació siguin estables i útils. A més a més, simultàniament moltes revistes acadèmiques i les seues comunitats es troben sota una amenaça creixent de monetització per part de les corporacions amb ànim de lucre, per a les quals el volum de publicacions és l'única mesura que existeix, cosa que vam veure que es va produir l'any passat amb la crisi de *Design Studies*.

Per què les revistes lluiten per ser rellevants en arquitectura i disseny, però són la columna vertebral de comunitats vibrants en biociències, astronomia, física, educació, història, enginyeria i ciències socials? Podríem assenyalar el fet que, a diferència de moltes d'aques-

Preface. Journals, community, and the commitment of progress

A journal, such as *ANUARI d'Arquitectura i Societat*, is a cultural responsibility held in trust by three aspects of the community for whom it is produced. Journals do not exist without the authors who develop its content and provide the discourse that allows researchers to continue what others have started. The editors and peer reviewers work in service to those authors in order to maintain the journal's presence, focus and quality, almost exclusively as a volunteer activity. However, the third critical aspect of any journal is its readership. A journal is a tool that needs to be used and if that tool is not picked up and applied, then its purpose is unfulfilled. That purpose is to allow one researcher to talk to another. In most disciplines, this is well understood, and journals are robust, active, and central to the discourse of that community. But this does not seem to be the case

in the design fields, including architecture, interiors, and urban design. Many of our academic journals struggle to attract enough high-quality submissions to allow their publication cycles to be stable and useful. Yet, at a time, many academic journals and their communities are coming under an increasing threat of monetisation by for-profit corporations, in which publication volume is the only measure that exists, something we saw played out last year with the *Design Studies* crisis.

Why do journals struggle to be relevant in architecture and design yet are the backbone of vibrant communities in biosciences, astronomy, physics, education, history, engineering, and the social sciences? We might point to the fact that, unlike many of these other disciplines, architecture

tes altres disciplines, l'arquitectura no es construeix al voltant d'una teoria unificada. Més prompte, forma part d'una col·lecció de disciplines que s'han desenvolupat de manera natural al llarg del temps a través de l'acció i les necessitats humanes en lloc de formar-se a partir d'una premissa teòrica. Un camp acadèmic com la Lingüística Cognitiva es basa en la teoria que hi ha un vincle fonamental entre la cognició i el llenguatge i que estudiant el llenguatge podem revelar la comprensió del pensament. Si aquesta premissa es demostra que és falsa, s'impugnarà l'existència de tota aquesta disciplina. Les revistes d'aquest camp treballen per desenvolupar contínuament coneixements que examinen els límits d'aquesta teoria. Però us podeu imaginar això a l'arquitectura? Fa molts anys, en un article de 1989 d'Andrew Benjamin titulat *Eiseman and the Housing of Tradition*, l'autor va afirmar que el propòsit de l'arquitectura era allotjar, però va continuar explorant la complexitat d'aquesta simple afirmació. Tot i que l'article era molt polític i donava suport a una facció postfuncionalista de teòrics que treballaven dins de la comunitat arquitectònica, també era astut i reflexiu. Com a disciplina que ha evolucionat de manera natural, l'arquitectura es defineix pels esdeveniments, el discurs i els objectes produïts pels seus membres. Això genera una tradició del discurs expressada a través d'artefactes que defineixen el seu territori de coneixement en un bucle autoreferencial. La qual cosa no és roïna i no vol dir que el desenvolupament del coneixement siga estàtic sinó només que necessàriament es mou lentament. Potser hauríem de veure l'arquitectura com a part d'altres moviments lents com el *slow food*, *slow travel*, *slow fashion*, etc. L'altra cara, però, és que hi ha poca necessitat imperativa o impulsora de continuar desenvolupant coneixements significatius

is not constructed around a unified theory. Rather, it is part of a collection of disciplines that have developed naturally over time through human action and needs rather than being formed from a theoretical premise. An academic field such as Cognitive Linguistics is premised on the theory that there is a fundamental link between cognition and language and that by studying language, we can reveal understanding about thinking. If that premise is falsified, the existence of that entire discipline will be challenged. The journals in this field work to continuously develop knowledge that examines the boundaries of this theory. But could you imagine this in architecture? Many years ago, in a 1989 article by Andrew Benjamin titled *Eiseman and the Housing of Tradition*, the author claimed the purpose of architecture was to house but went on to explore

the complexity of that simple statement. Although the article was heavily political and in support of a post-functionalist faction of theorists working within the architectural community, it was also astute and thoughtful. As a naturally evolved discipline, architecture is defined by the events, discourse, and objects produced by its membership. This generates a tradition of discourse expressed through artefacts which define its territory of knowledge in a self-referential loop. Which is not a bad thing and does not mean that knowledge development is static but only that it necessarily moves slowly. Maybe we should see architecture as part of other slow movements such as slow food, slow travel, slow fashion, and so on. The other side, however, is that there is little imperative or driving need to continue to develop significant knowledge within architecture

dins de l'arquitectura per tal de mantenir l'existència de la disciplina. De fet, podríem deixar d'investigar, parlar i explorar el coneixement de l'entorn construït i, a diferència de la Lingüística Cognitiva, no hi ha cap amenaça de que la pràctica de l'arquitectura desaparegui. I, potser, eixe és el problema.

Podríem, i sovint ho fem, caure en pràctiques vocacionals per substituir un enfocament actiu en el desenvolupament intel·lectual del coneixement arquitectònic. L'aparença d'avenç encara es pot satisfer mitjançant la producció d'una forma única o interessant que simule el progrés però que en realitat no l'aconsegueix. Tanmateix, hem de recordar que l'impuls del progrés no és només una responsabilitat disciplinària sinó social. El progrés no es defineix per la novetat o la singularitat sinó que està al servei d'una millor qualitat de vida de tothom i de tot el que ens envolta. Quan es fa bé, el progrés no és només per a un grup reduït de persones, sinó per a tots els organismes, a tot arreu. I això està impulsat per la investigació, el desenvolupament de nous coneixements i, potser més important, la producció de coneixements, una cosa nuclear a totes les pràctiques de disseny. Des d'aquest punt de vista, la recerca no és només una eina per a l'avenç de la carrera universitària, sinó que està connectada fonamentalment amb els drets humans, la justícia social i ecològica i, en definitiva, la supervivència de totes les entitats del nostre ecosistema planetari tancat. La revista i el seu ús ocupen un lloc important en aquest sistema. Manté la capacitat de compartir coneixement en un format precís, enfocat i persistent, com a servei que ofereix la nostra comunitat de revistes acadèmiques dins del discurs arquitectònic. Tanmateix, hem d'invertir en el cicle que recolza els tres aspectes de la cultura de la revista acadèmica: els seus articles d'investigadors independents, l'enquadrament i el manteniment de la revista, i l'aplicació del coneixement d'aquests articles a la disciplina per part dels membres d'aquesta comunitat en constant conversa.

in order to maintain the existence of the discipline. In fact, we could stop researching, talking, and exploring knowledge of the built environment and, unlike Cognitive Linguistics, there is no threat that the practice of architecture will disappear. And that, perhaps, is the problem.

We could easily, and often do, fall into vocational practices to replace an active focus on intellectual development of architectural knowledge. The appearance of advancement can still be satisfied through the production of a unique or interesting forms that simulates progress but does not actually fulfil it. However, we have to remember that the drive for progress is not just a disciplinary responsibility but a societal one. Progress not defined by novelty or uniqueness but is at the service of an increased quality of life for everyone and everything around us. When done well, progress is not just for a small group of people but all organisms, everywhere.

And this is driven by research, the development of new knowledge and, perhaps more importantly, the production of insights – something at the core of all design practices. From this point of view, research is not simply a tool for a university career advancement but connected fundamentally to human rights, social and ecological justice, and, ultimately, the survival of all entities on our closed planetary ecosystem. The journal and its use hold an important place in this system. It maintains the ability to share knowledge in a format that is precise, focused, and persistent, as a service provided by our academic journal community within architectural discourse. However, we must invest in the cycle that supports all three aspects of academic journal culture – its articles by independent researchers, the journal's framing and maintenance, and the application of knowledge from those articles back into the discipline by the membership of that discourse community.